

21 octombrie – 27 octombrie

Îndreptățirea prin credință

Textul de memorat: „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.”
(Romani 3:28)

În studiul acesta, ajungem la tema fundamentală a Epistolei către romani: îndreptățirea prin credință - marele adevăr care, mai mult decât oricare altul, a declanșat Reforma Protestantă. Și, în ciuda aparențelor, Roma nu și-a schimbat cu nimic concepția despre acest subiect pe care o avea în 1520, când papa Leon al X-lea a emis bula papală de condamnare a lui Luther și a învățăturilor lui. Luther a ars o copie a bulei pentru că, dacă există vreo învățătură de la care nu trebuie să se facă rabat niciodată, atunci aceea este învățătura despre îndreptățirea prin credință.

Expresia este preluată din justiție. Să ne imaginăm că un răufăcător este adus înaintea unui judecător și este condamnat la moarte pentru faptele lui. Totuși apare un înlocuitor și ia asupra lui vina, eliberându-i pe răufăcător Prin acceptarea înlocuitorului, răufăcătorul stă acum înaintea judecătorului nu numai eliberat de toată vina lui, ci și considerat ca și când nu ar fi săvârșit niciodată faptele pentru care a fost condamnat, este repus în drepturi, „îndreptățit”, socotit „drept”, nevinovat, reabilitat. Aceasta deoarece înlocuitorul - cel cu cazier curat - îi oferă răufăcătorului iertat meritul lui de a fi respectat legea în mod desăvârșit.

În planul de mântuire, fiecare dintre noi este răufăcătorul. Isus este înlocuitorul care Se prezintă în sala de judecată în locul nostru, neprihănirea Lui fiind acceptată în locul nelegiuirii noastre. De aceea, noi suntem socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu nu datorită faptelor noastre, ci datorită meritelor lui Isus, a cărui neprihănire ajunge să fie a noastră, dacă o acceptăm „prin credință”.

Aceasta este cu adevărat o veste bună! De fapt, nu poate exista o veste mai bună de atât.

Duminică, 22 octombrie – Faptele Legii

1. Ce spune Pavel despre Lege, despre ce face ea și ce nu face sau nu poate ea să facă? Romani 3:19,20

Pavel folosește termenul „lege” în sensul lui larg, așa cum îl înțelegeau iudeii din zilele lui. Prin *Torah* (cuvântul eвреiesc pentru „lege”), chiar și un evreu din zilele noastre înțelege învățătura dată de Dumnezeu în primele cinci cărți ale lui Moise, dar și în întregul Vechi Testament, în general: Legea morală, plus dezvoltarea ei în regulile și legile judecătorești, precum și în regulile ceremoniale. Din acest motiv, putem să considerăm „Legea” de aici ca însemnând întregul sistem iudaic.

„A fi sub Lege” înseamnă a fi sub jurisdicția ei. Legea evidențiază greșelile și vinovăția omului înaintea lui Dumnezeu. Ea nu poate să îndepărteze vinovăția, dar poate să-l determine pe păcătos să caute un remediu.

Transpunând Epistola către romani la zilele noastre, când spunem „lege” ne gândim în primul rând la Legea morală. Legea aceasta nu poate să ne mântuiască, tot așa cum nici sistemul iudaic nu putea să-i mântuiască pe iudei. Ea nu are rolul de a-i mântui pe păcătoși, ci de a le descoperi oamenilor caracterul lui Dumnezeu și a le arăta unde au dat greș în a reflecta caracterul Său.

În sine, păzirea Legii - fie că e vorba de Legea morală, ceremonială sau civilă ori de toate la un loc - nu-l va face pe om fără vină înaintea lui Dumnezeu. Legea nu a avut niciodată scopul acesta. Dimpotrivă, ea trebuia să arate greșelile și să conducă la Hristos.

Legea nu poate să ne mântuiască, tot așa cum simptomele unei boli nu pot să trateze boala. Simptomele nu tratează, ci indică nevoia de tratament. Așa funcționează Legea.

Cât succes ai avut în eforturile de a obține mântuirea prin păzirea Legii? Cât de utile sunt aceste eforturi?

Luni, 23 octombrie – Neprihănirea dată de Dumnezeu

2. Ce adevăr enunță Pavel în Romani 3:21?

Această neprihănire care „s-a arătat acum” este pusă în contrast cu pretinsa neprihănire dată de Lege, cu care erau familiarizați iudeii. Neprihănirea cea nouă este numită în textul original „neprihănirea lui Dumnezeu”, adică o neprihănire care vine de la Dumnezeu, pe care o oferă Dumnezeu și singura pe care El o acceptă ca fiind adevărată.

Aceasta este, desigur, neprihănirea pe care a arătat-o Domnul Isus în viața Sa de pe pământ, în trup omenesc - o neprihănire pe care le-o oferă tuturor celor care o vor primi prin credință, care o vor cere pentru ei înșiși, nu pentru că o merită, ci pentru că au nevoie de ea.

3. Care este singura cale de a obține neprihănirea lui Dumnezeu? Romani 3:22

„Neprihănirea este ascultarea de Lege. Legea cere neprihănirea, iar cel păcătos îi datorează Legii lucrul acesta, dar este incapabil să îl îndeplinească. Singura cale prin care poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să-l aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea lui Hristos este primită în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește sufletul încrezător și pocăit, îl iartă, îl îndreptățește și îl tratează ca și când ar fi neprihănit și îl iubește așa cum îl iubește pe Fiul Său.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, 2012, p. 318

Când lucrează în viața creștinului, credința în Isus Hristos este mult mai mult decât un consimțământ intelectual, mai mult decât doar o recunoaștere a anumitor realități legate de viața și moartea lui Hristos. Credința adevărată în Isus Hristos înseamnă a-L recunoaște ca Mântuitor, ca înlocuitor, Garant și Domn. Înseamnă a alege felul Său de a trăi. Înseamnă a ne încrede în El și a căuta, prin credință, să trăim în conformitate cu poruncile Sale.

Cum poți învăța să accepți personal acest adevăr minunat?

Marți, 24 octombrie – Prin harul Său

4. Ce spune Pavel în Romani 3:24? Ce înseamnă că „răscumpărarea este în Hristos Isus”?

Expresia „a fi socotit neprihănit” care apare în acest text, provine din cuvântul grecesc *dikaioo*, care poate să însemne „făcut, declarat sau considerat neprihănit sau drept”. Cuvântul provine din aceeași rădăcină ca *dikoiosyne*, „neprihănire, dreptate”, și *dikaionoma*, „cerință dreaptă”. Prin urmare, între „a fi socotit neprihănit” și „a fi îndreptățit” există o legătură strânsă, care nu reiese întotdeauna clar din diferitele traduceri. Noi suntem „socotiți neprihăniți” în sensul că Dumnezeu declară că suntem fără vină, „drepti”, suntem „îndreptățiti”.

Înainte să fie socotit neprihănit, omul este „prihănit” - întinat, pătat, vinovat - și, ca urmare, nu poate fi acceptat de Dumnezeu. După aceea, el este privit ca fiind „ne-prihănit” - nepătat, curat, fără vină - și poate fi acceptat de Dumnezeu.

Lucrul acesta se întâmplă numai prin harul lui Dumnezeu. *Har* înseamnă „favoare”. Este un act de har ca un păcătos care vine la Dumnezeu pentru mântuire să fie considerat, sau declarat neprihănit. Este o favoare nemeritată; cel care crede este îndreptățit fără vreun merit propriu, fără vreo justificare pe care să o aducă înaintea lui Dumnezeu, în afara neputinței lui totale. Păcătosul este socotit neprihănit prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, prin răscumpărarea pe care Isus o oferă ca înlocuitor și Garant al celui păcătos.

Îndreptățirea este prezentată în Romani ca un act punctual, care are loc într-un moment anume în timp. Inițial, cel păcătos este vinovat și neacceptat, iar după îndreptățire, el este socotit neprihănit și acceptat.

Cel care este în Hristos privește la îndreptățire ca la un fapt care a avut loc atunci când L-a cunoscut pe Hristos și L-a recunoscut ca Mântuitor al său. În Romani 5:1, „fiindcă suntem socotiți neprihăniți” înseamnă, literal, „după ce am fost îndreptățiți”.

Desigur, dacă păcătosul îndreptățit ar cădea și după aceea s-ar întoarce la Hristos, ar trebui să fie îndreptățit din nou. De asemenea, dacă spunem că reînvierea este o experiență zilnică, atunci și îndreptățirea poate să fie considerată o experiență repetitivă.

Dacă vestea mântuirii este atât de bună, ce îi reține pe oameni să o primească? Personal, cum te bucuri de această veste bună?

Miercuri, 25 octombrie – Neprihănirea lui Hristos

În Romani 3:25, Pavel continuă să explice în ce constă vestea bună a mântuirii. El folosește o expresie sofisticată - „jertfă de ispășire”. Cuvântul grecesc, *hilosterion*, apare în Noul Testament numai aici și în Evrei 9:5, unde este tradus prin *copacul ispășirii*. Așa cum este folosit în Romani 3:25, pentru a descrie darul îndreptățirii și răscumpărării prin Hristos, „jertfa de ispășire” pare să reprezinte împlinirea a tot ce a fost simbolizat prin capacul ispășirii din sanctuarul Vechiului Testament. Aceasta înseamnă prin urmare că Isus, prin moartea Sa, a fost oferit ca mijloc de mântuire și este înfățișat ca fiind Dăruitorul ispășirii. Pe scurt, înseamnă că Dumnezeu a făcut tot ce a fost necesar pentru a ne mântui.

Textul vorbește și despre „trecerea cu vederea a păcatelor”. Noi nu putem fi acceptați de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre. Și nu suntem capabili să facem nimic pentru a le anula. Dar Dumnezeu a oferit, prin planul de mântuire, o cale ca păcatele acestea să fie „trecute cu vederea” prin credința în sângele lui Hristos.

Expresia „a trece cu vederea” redă cuvântul grecesc *pareisis*, care înseamnă „a trece peste” sau „a trece pe lângă”. Ea nu are sensul de „a ignora”. Dacă păcatele ar fi putut fi ignorate, atunci Hristos n-ar mai fi suferit pedeapsa pentru ele. Prin urmare, oricui crede în sângele Său i se pot „trece cu vederea” păcatele, deoarece Hristos a murit deja pentru el (1 Corinteni 15:3).

5. Citește Romani 3:6,27. Care este ideea exprimată de Pavel aici?

Vestea bună pe care Pavel era nerăbdător să o împărtășească este că „neprihănirea Lui [Dumnezeu]” se află la dispoziția oamenilor și că ne este dată nu pentru faptele sau meritele noastre, ci prin credința în Domnul Isus și în ceea ce a făcut El pentru noi. Datorită crucii de pe Golgota, Dumnezeu poate să-i declare neprihăniți pe păcătoși și totuși să rămână drept și corect în fața universului. Satana nu mai poate să-și ridice degetul acuzator împotriva lui Dumnezeu, pentru că Cerul a adus jertfa supremă. Satana îl acuzase pe Dumnezeu că îi cerea neamului omenesc mai mult decât era dispus să-i ofere. Crucea respinge acuzația aceasta.

Poate că Satana s-a așteptat ca Dumnezeu să-i distrugă pe primii oameni după ce au păcătuit. Dar El L-a trimis pe Fiul Său ca să îi mântuiască. Ce ne spune faptul acesta despre caracterul Său? Ce impact ar trebui să aibă cunoașterea caracterului Său asupra vieții noastre? Ce schimbări vei face în comportamentul tău ca urmare a înțelegerii acestui fapt?

Joi, 26 octombrie – Fără faptele Legii

În contextul istoric în care a scris, Pavel s-a referit în Romani 3:28 la lege în sensul general de sistem iudaic. Iudeul, cu oricâtă scrupulozitate ar fi trăit sub sistemul acesta, nu putea fi socotit neprihănit dacă nu-L primea pe Isus ca Mesia.

Versetul acesta încheie demonstrația lui Pavel că legea credinței exclude lauda de sine. Dacă ar fi îndreptățit prin faptele sale, omul ar avea cu ce să se laude. Însă, fiind îndreptățit pentru că a crezut în Domnul Isus, meritul îi revine evident lui Dumnezeu, Cel care l-a îndreptățit.

Iată ce răspuns dă Ellen G. White la întrebarea: „Ce este îndreptățirea prin credință?” Ea a scris: „Este lucrarea lui Dumnezeu care coboară în țărână slava omenească și face pentru om lucrarea pe care el nu are puterea să o facă singur.” - *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, ed. 2007, p. 404

Faptele Legii nu pot ispăși păcatele făcute. Îndreptățirea nu poate fi câștigată. Ea poate fi primită numai prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos. Prin urmare, în acest sens, faptele Legii nu au nicio legătură cu îndreptățirea. A fi îndreptățiți fără fapte înseamnă a fi îndreptățiți fără a avea în noi înșine ceva prin care să merităm îndreptățirea.

Însă mulți creștini înțeleg și aplică greșit textul acesta. Ei declară că tot ce trebuie să facem este să credem și minimalizează importanța faptelor sau a ascultării, chiar și a ascultării de Legea morală. Ei interpretează astfel complet greșit vorbele lui Pavel. În Romani și în celelalte scrieri, Pavel acordă o mare importanță respectării Legii morale. Isus a procedat la fel și, de asemenea, Iacov și Ioan (Matei 19:17; Romani 2:13; Iacov 2:10,11; Apocalipsa 14:12). Ideea lui Pavel este că, deși ascultarea de Lege nu este *mijlocul* îndreptățirii, cel care este îndreptățit prin credință va respecta Legea lui Dumnezeu și, de fapt, este singurul în stare să respecte Legea prin puterea lui Hristos. Cel nerenăscut, care nu a fost îndreptățit, nu poate împlini cerințele Legii.

Ți-ai justificat vreodată păcatul, folosindu-te de îndreptățirea prin credință? De ce este aceasta o atitudine foarte periculoasă?

Vineri, 27 octombrie – Un gând de încheiere

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, cap. „Neprihănirea lui Hristos în Lege” ed. 2012, pp. 211-213; cap. „Veniți, căutați și găsiți”, pp. 281-292; cap. „Ascultarea desăvârșită prin Hristos”, pp. 323-324; *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 90-91.

„Deși Legea nu poate să îndepărteze pedeapsa pentru păcat, ci îi cere păcătosului să își plătească toată datoria, Domnul Hristos le-a făgăduit iertare deplină tuturor celor ce se pocăiesc și cred în harul Său. Dragostea lui Dumnezeu îi este oferită din belșug sufletului care crede și se pocăiește.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 322

„Când spune că suntem socotiți neprihăniți «fără faptele Legii», apostolul nu se referă la faptele credinței și harului; pentru că acela care face astfel de fapte nu crede că este socotit neprihănit prin săvârșirea lor. [Când face aceste fapte ale credinței], credinciosul caută să fie socotit neprihănit [prin credință]. Apostolul înțelege prin «faptele Legii» faptele în care se încred cei care sunt neprihăniți în ochii lor, de parcă, prin săvârșirea lor, ar fi socotiți neprihăniți și astfel ar fi neprihăniți pe baza faptelor lor. Cu alte cuvinte, deși fac binele, ei nu caută neprihănirea, ci nu vor decât să se laude că au căpătat deja neprihănirea prin faptele lor.” - Martin Luther, *Commentary on Romans*, p. 80

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ezechiel 23-29

1. Când avea să se deschidă gura lui Ezechiel și să înceteze muțenia sa temporară?
2. Despre cine și de ce s-a scris că „se învelesc în spaimă”?
3. Cine dădea „leac alinător” în schimbul mărfurilor Tirului?
4. Cui și de ce i s-a dat ca plată țara Egiptului?

Profeți și regi, capitolul 43

5. Către ce se îndreaptă atenția conducătorilor, a oamenilor de stat și a celor ce ocupă poziții de încredere și autoritate?